

Dentzel G. Jones

Al Capone #1 – Nașul – 24 mai 2018

Al Capone #2 – Trădarea – 21 iunie 2018

Al Capone #3 – Răzbunarea – 19 iulie 2018

Al Capone #4 – Gangsterii – 16 august 2018

In pregătire

Al Capone # 5 – Izbăvirea – 20 septembrie 2018

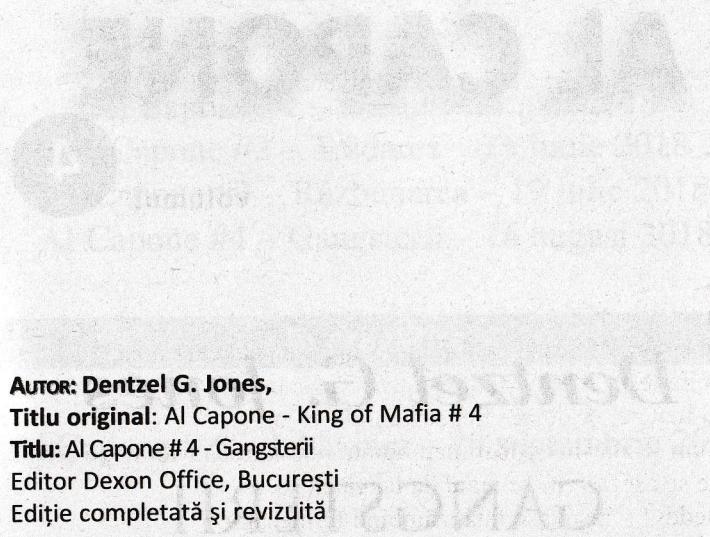
AL CAPONE

4

volumul

Dentzel G. Jones

GANGSTERII

Autor: Dentzel G. Jones,

Titlu original: Al Capone - King of Mafia # 4

Titlu: Al Capone # 4 - Gangsterii

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldongress.ro

ISBN: 978-973-701-738-3

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JONES, DENTZEL G.

Gangsterii / Dentzel G. Jones. - București : Dexon, 2018

ISBN 978-973-701-738-3

821.111

CAPITOLUL 130

O nouă ticăloșie pusă la cale

Vin, femeie și cântec! Acesta era idealul gangsterilor. Banii, ușor câștigați, ei îi cheltuiau în orgii, la care adeseori pocniturile dopurilor de șampanie erau însotite de cele ale revolverelor.

Și tocmai la cabaretul *Dracul Albastru* se întâmplase, cu vreo lună și jumătate în urmă, unul din acele scandaluri înfiorătoare, cu împușcături și nenumărați morți, scene care nu ies niciodată din mintea celor care le-au trăit.

De îndată ce intrără bandiții în faimosul cabaret, fetele cele mai frumoase le ieșiră înainte și chelnerii nu știau cum să se mai ploconească.

Moran îi conduse pe tovarășii săi la o lojă regească din apropierea scenei mici a localului și comandă șampanie.

Vinul spumos mări și mai mult dorința de petrecere a bandiților și, în câteva minute, o veselie nestânjenită puse stăpânire pe aceia care, cu un ceas mai înainte, uciseseră trei semeni de-a lor.

— Cum te cheamă, visul meu blond? — o întrebă Moran pe drăgălașă fată, care se așezase pe scaunul de lângă el.

— Neddy! — răspunse fata, zâmbind fermecător.

— Numele îți este tot atât de frumos, pe cât ești tu. Dar spune-mi, trebuie să fii proaspătă aici, că nu te-am mai văzut?

— Da! — răspunse Neddy. Astăzi am venit aici pentru întâia oară. Până acum am fost modistă — adăugă fata, care nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece ani și care în ziua aceea pășise în meseria de „fată de cabaret“, meserie care adesori se sfăršește atât de trist!...

Moran nu mai putea de bucurie că norocul în favorizase până chiar și la femei în seara aceea, scoțându-i în cale „ceva proaspăt“.

— Mister Moran! — se auzi deodată în spatele lui vocea chelnerului.

— Ce dracu' vrei cu mine? — strigă irlandezul, furios. Du-te naibii de aici și lasă-mă în pace! Nu vezi că sunt ocupat cu o fată atât de nostimă?

— Iertați-mă, Mister Moran, dar sunteți chemat la telefon — zise chelnerul, tremurând, știind că Moran se folosea de revolver fără să stea mult pe gânduri.

— Și ai fost aşa de dobitoc ca să spui că sunt aici? De data aceasta te

pedepsesc numai prin aceea că nu-ți voi da bacăș. Data viitoare, însă...

Irlandezul își chirci degetul arătător de la mâna dreaptă, vrând prin aceasta să-l facă să înțeleagă că data viitoare îl așteptau vreo câteva gloanțe de revolver.

— Cel care vă cheamă, însă, este Mister Weiss...

— Aşa! Mister Weiss... — făcu Moran, căutând să se liniștească. Atunci este cu totul altceva!

Se ridică îndată, adresându-se frumoasei Neddy cu următoarele cuvinte:

— Te rog, iartă-mă o clipă. Vin îndată.

Moran sări câte trei, câte patru, trepte care duceau la cabina telefonică de la parterul clădirii.

— Tu ești, Hymie? — întrebă irlandezul.

— Da, eu! tocmai în momentul în care ați plecat voi, m-a chemat la telefon cineva, care pare să fie foarte bine informat și mi-a adus la cunoștință o veste de mare însemnatate... Sam Ahrens și cu fiul său s-au ascuns în prăvălia de antichități a lui Al Capone. Moran, cred că nu ai uitat unde este această prăvălie?

— Lasă gluma la o parte, Hymie, și spune ce este! — făcu Moran, nerăbdător.

— Aș fi de părere să puneti din nou mâna pe bancher și pe fiul acestuia... Chiar dacă nu ne-ar folosi la altceva decât că mi-ar da mie putință să mă răzbun pe blestemata aceea de Gloria Hawkins și tot ar fi ceva!

— Și când crezi tu că ar trebui să pornim la lucru? — întrebă Moran, care nu avea nici un chef să părăsească localul și să se despartă de frumoasa blondină, care-i căzuse cu tronc la inimă.

— Cum?! Mă întrebi când? La naiba, dar ce este cu tine de-mi pui asemenea întrebare? — îi răspuse Polonezul, fără a căuta să-și ascundă supărarea. Sau poate că și-ai găsit la *Dracul Albastru* vreo tovarășă de care nu-ți prea vine să te despartă? Dacă-i aşa, atunci îmi voi îngădui să-ți atrag atenția că la noi se obișnuiește mai întâi să se lucreze și pe urmă să se petreacă! Mă mir grozav că chiar unul din șefi vrea să dea o asemenea pildă de nepăsare față de interesele bandei.

— Nici vorbă nu poate fi, Hymie... M-ai înțeles tu greșit. Gândul meu cel dintâi a fost totdeauna la interesele bandei și numai pe urmă la plăcerile mele... Dar spune-mi, te rog, cine și-a spus că bancherul și fiul acestuia stau ascunși în prăvălia de antichități a lui Scarface?

— Un bărbat, care a vrut să rămână necunoscut – răsunse Polonezul – pe care însă eu cred că l-am recunoscut după voce. Trebuie să fie vorba de frumosul Mathis. Știi doar și tu că vestitul asistent al doctorului Death este îndrăgostit până peste urechi de Gloria Hawkins. Așa că nu trebuie să te mai miri, dacă doctorașul acesta, în dorință lui de a-i despărți pentru totdeauna pe îndrăgostiți, nu s-a dat în lături să trădeze una din tainele șefului său. Firește că noi trebuie să profităm cât mai grabnic de acestă împrejurare. Așadar, deschise-ți bine urechile și ascultă: cei doi Ahrens se găsesc într-o ascunzătoare secretă a prăvăliei lui Scarface. Pentru a ajunge la această ascunzătoare, trebuie...

Hymie Weiss îi dădu apoi lui Moran toate amănuntele pe care acesta trebuie să le cunoască spre a putea ajunge în apartamentul secret al prăvăliei de antichități, unde Capone îi credea, pe bancher și pe fiul acestuia, în afară de orice primejdie.

Când sfârși Weiss cu lămuririle, cei doi nemernici se și despărțiră, căci Weiss era tare grăbit să-i mai prindă o dată în ghearele sale pe tatăl și pe fiul Ahrens.

— Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte! — mormăi Bugs Moran, în care bestia se trezise îndată iarăși. Îi vom arunca și noi în aer, așa după cum i-au aruncat ei pe tovarășii noștri, în cartierul negrilor!

Firea lui răzbunătoare, de altfel aproape ca a tuturor gangsterilor, îi spulberă din suflet orice poftă de petrecere. Mai întâi sâangele vrăjmașului și pe urmă distracțiile!

Când Moran se înapoie în lojă, muzica tocmai făcuse o pauză și gangsterii se înapoiaseră la masă, de pe parchetul din mijlocul sălii, unde dansaseră până atunci.

— Trăiască femeia! — strigă Drucci care, luând-o de mijloc pe fata cu care dansase până atunci, o ridică deasupra capului, în ropotele de aplauze ale tovarășilor săi.

— Trăiască femeia, însă altă dată, nu astăzi! — îi răsunse Moran, care tocmai venise. Repede, băieți! Luați-vă rămas bun de la fete, căci trebuie să plecăm!

— Moran, lasă glumele astea proaste, căci la auzul lor, se duce dracului tot efectul şampaniei! — îi strigă Jack Zuta.

— Nu glumesc cătuși de puțin, Zuta! Trebuie să plecăm! Tocmai am vorbit la telefon cu Hymie, care mi-a dat o veste foarte importantă.

— Atunci să-l ia dracu' pe Hymie! — strigă din nou Zuta, care se și îmbătase.

Moran chemă chelnerul și plăti tot ce băuse, dându-i și lui un bacșis princiar.

— Ce crezi, Moran, ne mai întoarcem astăzi pe aici? — îl întrebă înflăcărătul Zuta pe irlandez, ca să știe ce să-i spună fetei sale.

— Poate că da, poate că nu! — răspunse Moran, filozofic. Dacă toate merg bine, atunci ne înapoiem. Dacă însă ni se va găuri pielea, nu cred că le-ar mai face placere fetițelor să stea lângă noi.

Și Moran se gândise foarte serios la ceea ce spusese.

Irlandezul știa bine că se putea întâmpla ca tot ce-i comunicase Weiss să nu fie decât o cursă, în care voiau să-i prindă oamenii lui Capone. Și, dacă astfel stăteau lucrurile, atunci fără îndoială că urma să se dea o luptă cumplită, din care nu se putea ști mai dinaite cine scăpa și cine rămânea pentru totdeauna pe loc.

Câteva clipe după ce irlandezul plăti șampania băută, cei din banda Zonei de Nord se urcară în minunata mașină a lui Moran și se îndreptară spre Wabash-Avenue, unde era vestita casă a Celor Patru Doi, adică numărul 2222.

Automobilul opri pe una din străzile lăturalnice, iar unul dintre bandiți porni în recunoaștere – acesta era Drucci.

Se întoarse după câteva minute și le spuse tovarășilor săi:

— N-am băgat de seamă nimic supărător. Sunt de părere să coborâm cât mai repede, căci îmi închipui că bancherul și cu fiul său ard de nerăbdare să ne vadă iarăși la față!

Bandiții își ascunseră sub pardesie puștile lor scurte și se strecură până la ușa prăvăliei de antichități.

Frumosul Mathis, sau cine va fi fost misteriosul necunoscut care-i îndemnase să vină acolo, nu-i mințise.

Ușa prăvăliei nu era încuiată...

CAPITOLUL 131

Scarface... mărinimos ca întotdeauna

În odaia îngustă și umedă a arrestului preventiv, în care fură duși Capone și cu ceilalți doi tovarăși ai săi, Gloria Hawkins și Frank Rio, în afară de trei paturi de fier, nu se mai găsea decât o masă și un singur scaun.

Văzând cum se închide în urma sa ușa de fier a acestei încăperi prea

puțin prietenoase, Scarface oftă, amărât.

Regele contrabandistilor iubea libertatea mai presus de orice și de aceea îl apăsau grozav aerul închis și întunecimea chiliei ce-i fusese hotărâtă ca locuință. Pentru cât timp?

Cine ar fi putut răspunde!

El ceruse să fie lăsați împreună și Gloria să nu fie dusă în partea rezervată femeilor, căci era încredințat că arestarea lor era datorită doar unei neînțelegeri.

Directorul arrestului preventiv nu îndrăznise să refuze această cerere a vestitului rege neîncoronat al Chicago-ului și aşa se făcea că îndrăzneața ziaristă nu fusese despărțită de Capone și Kline.

— Dragii mei – zise Scarface într-un târziu, când soarele își trimitea cele din urmă raze prin grăile ferestrei – cauza noastră începe să ia o întorsătură foarte puțin plăcută. Și aceasta, mai ales în ceea ce o privește pe Gloria, a cărei situație este mult mai grea decât a mea și a ta, Frank! Tare mi-e teamă că nici măcar împreună cu noi nu va mai fi lăsată multă vreme. În orice caz, în clipa în care se va sfârși cu cercetările în privința morții lui O'Banion, nouă poate că ni se va da drumul, ei însă, nu, fiindcă ea tot mai continuă să fie învinovățită de asasinarea lui Harry Benson. Or, aceasta înseamnă că viața ei este în primejdie. De aceea, dragă Gloria, trebuie să dispari cât mai repede din închisoarea aceasta, căci nimeni nu crede în nevinovăția ta.

— Dar și voi trebuie să dispărăți de aici! – zise Gloria.

— Cu noi, lucrurile nu stau tocmai atât de rău, cu toate că nici noi nu trebuie să ne închipuim că e vorba de o glumă.

— Dar ascultă, Scarface – zise Rio deodată – nu ai tu oare nici un singur martor care să poată jura că, atunci când s-a săvârșit crima împotriva Irlandezului, erai la o depărtare de mulți kilometri de Chicago? Eu îmi aduc aminte de o fată și un bătrân, în casa căror spuneai că ai petrecut tocmai atunci câteva ceasuri. Este vorba de aceia care te-au salvat de la încercare, din apele Lacului Michigan, unde ai căzut cu balonul.

— Îmi aduc aminte foarte bine! – răspunse Scarface. Omul despre care vorbești tu și în casa căruia am petrecut o noapte întreagă, se numește Beppo Troppea, care pe vremuri era poreclit „Regele hoților de diamante din Chicago“. Poliția crede că omul acesta este paralizat... Ceea ce este foarte firesc, căci Troppea stă toată ziua în niște aparate care te fac să-i plângi de milă. Dar dacă s-ar afla acum că Beppo Troppea nu este paralizat, aşa cum nu suntem nici noi, atunci îți dai seama că nimeni nu-l

mai poate scăpa pe bietul om de la închisoare. Iată deci, dragă Kline, pentru ce nu mă pot folosi de Beppo Troppea și nici de frumoasa lui fiică, fermecătoarea Graziella, care mi-a rămas întipărită în suflet. Mai bine să mor eu pe scaunul electric, decât să-l trădez pe Troppea care, de altfel, mai este și amenințat de cei de la Mafia... Al Capone nu-și răscumpără viața prin moartea unui semen al său care, pe deasupra, l-a mai și scăpat de la o moarte sigură, smulgându-l din valurile care se pregăteau să-l îngheță.

— De ce nu te cunosc oamenii aşa cum ești, Al? — făcu Kline, adânc mișcat de mărinimia lui Capone. Eu cred că dacă cineva s-ar apuca să scotocească prin viața ta, n-ar putea găsi nici o singură faptă de care să trebuiască să te rușinezi.

— Să lăsăm laudele acum, dragă Kline — zise Scarface, puțin stingerit, căci lui nu-i plăcea să audă pe nimeni lăudându-l, nici chiar pe prietenii săi — și mai bine să ne gândim la Gloria, a cărei situație îți-am spus că este mai gravă decât a noastră.

— De soarta mea nu te interesa prea mult, dragă Al — zise Gloria, liniștită — căci ceea ce este scris să se întâmpile se va întâmpla, orice vom face noi.

— Se cunoaște cât de colo că ești îndrăgostită! — răspunse Capone, cu o ușoară dojană în vorbă. Asemenea prostii numai îndrăgostitii sunt în stare să îndruge.

— Nu am spus nici o prostie, Al! — zise Gloria. Nici tu nu l-ai ucis pe O'Banion și nici eu pe Harry Benson. Cu toate acestea, amândoi suntem acuzați de aceste crime. Deocamdată însă, nici tu și nici eu nu vedem cum ne-am putea dovedi nevinovăția. Nu am, deci, dreptate să spun că numai destinul știe care va fi soarta noastră și că ceea ce este scris să se întâmpile se va întâmpla?

— Dacă omul stă cu mâinile în sân, soarta nu-l va ajuta niciodată! — răspunse Capone, aproape răstit. Dar să sfărșim, căci nu este vreme de filozofat acum. Mai ales că mi-a venit în minte ceva.

— Ce? — întrebă Kline, nerăbdător.

— Paznicul nostru, Tânărul care supraveghează chiliiile de pe corridorul acesta, are o față deschisă și plăcută la vedere. Pare să fie un om de treabă. Cred că pot risca să-i fac oarecare propuneră. Iar dacă nu primește, nădăjduiesc că nu va avea mâncărime pe limbă, să-i spună procurorului sau mai știu eu cui că am încercat să-l mituiesc.

— Ai de gând — zise Kline — să-i oferi bani, ca să ne ajute să scăpăm de aici?

— Firește că da! Ce aş putea să-i ofer altceva mai bun? nu trebuie să uiți că toți salariații statului sunt prost plătiți. În schimb, noi îi vom da putință să câștige într-un singur ceas mai mult decât ar câștiga o viață întreagă ca păzitor la arestul preventiv. Dacă îi voi arăta că, cu banii pe care-i va primi de la noi, se va putea duce unde va voi și va putea trăi fără griji, nu-mi vine să cred că va refuza.

— Poate că ai dreptate! — răspunse Kline.

— Vremea cinei se apropie, aşa că vom ști foarte curând cum stăm cu omul nostru.

Cei trei arestați mai vorbiră câtva timp, apoi ușa se deschise și Tânărul paznic de care vorbise Capone intră în chilie.

Aducea pe o tavă o mâncare foarte săracăcioasă, pe care direcția închisorii le-o trimitea celor trei locatari ai elegantului *Hotel Metropole*. Paznicul ocoli masa, apoi puse pe ea tava și o sticlă cu apă.

Capone, socotind că momentul prielnic sosise, se ridică de pe marginea patului și, apropiindu-se de paznic, îi zise:

— Ascultă, prietene, aş vrea să stau puțin de vorbă cu dumneata!

Fără a mai aștepta apoi vreun răspuns, îl luă binișor de un nasture al tunicii și se retrase cu el într-un colț al chiliei.

— Spune-mi, te rog — îi zise acolo Scarface, cu zâmbetul lui bine cunoscut — ai vrea dumneata să-mi faci un mare serviciu?

— Cu dragă inimă, domnule Capone. Sunt un mare admirator al dumneavoastră și vă stau oricând la dispoziție, dacă este vorba de ceva drept.

— Îți mulțumesc! — urmă Scarface. Știu că ești un om de treabă și tocmai de aceea îndrăznesc să-ți vorbesc deschis, fără să mai fac introduceri. Iată deci despre ce este vorba:

Prietenii mei și cu mine trebuie să ieşim de aici, și încă foarte repede, căci nu putem aștepta până când domnii judecători vor găsi de cuviință să ne dea drumul. Asta ar putea să se întâmpile peste o săptămână sau peste o lună, chiar dacă eu, Al Capone, care până acum n-am mințit încă niciodată, le-ăș da cuvântul meu de cinste că nici unul din noi nu avem nici cel mai neînsemnat amestec în uciderea lui O'Banion. Nici noi nu l-am ucis pe Dion O'Banion și nici Gloria Hawkins pe Harry Benson. Dar dumneata, care te freci zi de zi cu cele ale justiției, știi mai bine decât mine căte greșeli sunt cu putință. În ceea ce te privește pe dumneata, prietene, cred că nu mă însel dacă spun că nu primești, ca leafă, mai mult de două mii de dolari pe an. Ei bine, eu îți ofer, dragul meu, o sută de mii de dolari — aşadar, o sumă pe care dumneata nu ai putea-o câștiga decât în cincizeci

de ani de slujbă – dacă, la rândul dumitale, ne ajuți, pe mine și pe prietenii mei, să fugim din arestul preventiv.

— O sută de mii de dolari! – exclamă paznicul, căruia nu-i venea să credă că era posibil să i se vorbească de o sumă atât de fantastică.

— Da! Și încă în noaptea aceasta, suta de mii de dolari va fi a dumitale – adăugă Capone, ca vorbele lui să-l ispitezescă și mai mult pe paznic care, după cât se pare, se și lăsase ademenit de grămadă de aur.

Bietul om, care nu avea în buzunarele sale decât câteva monezi de nichel, își trecu mâna peste frunte, de parcă s-ar fi temut că visează. Viața lui se scurgea în mijlocul multor lipsuri. O sută de mii de dolari însemna pentru el neatârnarea, însemna că putea să-și îngăduie împlinirea atât dorintă, pe care până atunci fusese nevoie să și le reprime. Avea prilejul să iasă din iadul în care trăia – căci pentru săraci viața este un adeverat iad – și dintr-o singură săritură, să ajungă în împărăția aurită a fericirii...

Dar, pe când Capone se și bucura că va auzi un „da“ de pe buzele paznicului, acesta se scutură deodată, ca și cum ar fi vrut să alunge ispita care-l atragea tot mai mult și aproape că strigă:

— Nu, nu pot! Știu că sunt destui oameni care, în locul meu, ar apuca cu amândouă mâinile un asemenea noroc, dar eu... eu nu pot să fac!

— Te-ar musta cugetul, prietene?

— Nu, asta nu, fiindcă mi-ai dat cuvântul dumitale că ești nevinovat și știu că Al Capone are un suflet prea mare, ca să se înjosească spunând un neadevăr.

— Atunci?

— Nu pot să fac, fiindcă bătrânul meu tată ar muri când ar auzi ce-a fost în stare să facă fiul lui. Și el a fost pe vremuri paznic la închisori. Acum e scos la pensie. Adeseori, când stăm amândoi de vorbă, îmi spune: „Foia mea matricolă este curată ca lumina zilei, aşa cum a fost și a tatălui meu, care și el a slujit tot ca paznic și cum vreau să fie și a fiului meu, pe care l-am sfătuit să-și aleagă meseria tatălui și a bunicului său“. Or, cine este acela care ar fi în stare să calce în picioare dorința unui om bătrân, mai ales când acest bătrân este omul care îți-a dat viață? Mărturisesc că sunt ambicioș și că sărăcia este pentru mine ca o pedeapsă, dar... prefer să fiu un copil bun, care să nu vrea să amârască ceilalți ani pe care parintele său îi mai are de trăit.

— Dacă așa stau lucrurile, atunci să nu mai vorbim nici un cuvânt despre asta! – îl întrerupse Capone. Nimeni nu are o îndatorire mai mare pe acest pământ, ca aceea de a fi un copil bun și ascultător.

Și regele contrabandistilor își vârbi mâna în buzunar, scoase de acolo un carnet de cecuri, deșurubă stiloul și completă unul din cecuri, pe care apoi îl întinse paznicului, spunându-i:

— Nu sunt o sută de mii de dolari, lipsește un zero din coadă, totuși nici zece mii nu sunt de disprețuit... zece mii de dolari, cu care îi vei procura bătrânlui câteva bucurii, pe care poate bietul om nu le-a avut în viață... Dar de ce nu iezi cecul? – zise Capone, văzând că paznicul nu întinse mâna să ia hârtia prețioasă.

— Cum să iau acești bani, pentru care nu îți-am făcut nici un serviciu? – răspunse Edwards, căci așa se numea paznicul. Tocmai am refuzat să vă vin în ajutor și dumneata vrei acum să răsplătești șovăirea mea?

— Da, fiindcă șovăirea dumitale este o dovedă a dragostei pe care i-o porți bătrânlui care îți-a dat viață și... Al Capone va fi săvârșit el multe greșeli, dar fiu bun a fost întotdeauna. De aceea, ia banii fără nici o remușcare. Afară de asta, te pot încredea că simt o adeverată plăcere să știu că banii aceștia vor fi folosiți să ușureze nițel bătrânețile unui om care, pentru a rămâne cinstit, fără îndoială că a suferit mult în viață.

— Dumnezeu să te ajute întotdeauna, Al Capone! – exclamă paznicul, adânc mișcat. Iar dacă, totuși, veți voi să fugiți, nu Edwards va fi acela care vă va împiedica!

După cele ce mi-ai spus – răspunse Capone, solemn – îți făgăduiesc că, chiar dacă prietenii mei și cu mine vom ieși de aici, o vom face în aşa fel încât nici cea mai mică bănuială să nu cadă asupra dumitale. Bagă-ți deci cecul în buzunar și să dea Dumnezeu ca tatăl dumitale să mai trăiască mulți ani, spre a se putea bucura de fiul său, care-i calcă pe urme.

Părăsind chilia, paznicul Edwards fu nevoie să-și șteargă o lacrimă, pe care nu și-o putuse stăpâni.

— Ei, ce se aude, Al? – întrebă Kline, nerăbdător. Am văzut că i-ai dat paznicului un cec, care fără îndoială că e prețul de răscumpărare a libertății noastre.

— Te înșeli, dragă Frank! Cecul acesta a fost prețul menținerii noastre în închisoare.

— Cum?! I-ai dat bani, ca să rămânem și pe mai departe aici? Al, asta este o glumă mai mult decât copilărească!

Scarface povestii tovarășilor săi pentru ce șovăise paznicul să primească târgul propus de el și încheie:

— ... și atunci nu m-am putut stăpâni să-i dau zece mii de dolari, ca să-i facă o bucurie bătrânlui său părinte... Iarna va fi foarte grea și...